

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 14Co/60/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6123261706
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 09. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Anna Snopčoková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2025:6123261706.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Anny Snopčokovej a členov senátu JUDr. Evy Dzúrikovej a JUDr. Vladimíra Šalamúna, v právnej veci žalobcu: A. A., B., C. D. XX, A., IČO: XX XXX XXX, zast. B. E. F. G. H., B. A., E. X, I., IČO: XX XXX XXX, proti žalovanému: E. D., B., J. K. L., M. X, N., IČO: XX XXX XXX, o zaplatenie 1.272,96 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Rimavská Sobota č. k. 9Cn/1/2023-230 zo dňa 20.01.2025, takto

rozhodol:

I. Rozsudok Okresného súdu Rimavská Sobota č. k. 9Cn/1/2023-230 zo dňa 20.01.2025 p
o t v r d z u j e .

II. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi trovy odvolacieho konania v rozsahu 100 %, a to v lehote 3 dní odo dňa právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie, ktorým rozhodne o výške náhrady trov konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Odvolaním napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 1.272,96 Eur do troch dní odo dňa právoplatnosti rozsudku (výrok I.). O nároku na náhradu trov konania rozhodol tak, že žalovanému uložil povinnosť nahradiť žalobcovi trovy konania v rozsahu 100 % do troch dní od právoplatnosti uznesenia o výške náhrady trov konania (výrok II.).

V odôvodnení uviedol, že žalobca sa žalobou domáhal zaplatenia sumy 1.297,86 Eur na základe škodovej udalosti, ktorá je evidovaná u žalovaného, pričom škodová udalosť vznikla prevádzkou motorového vozidla poisteného u žalovaného. V dôsledku škodovej udalosti poškodený bol nútený užívať náhradné vozidlo na zabezpečenie svojich potrieb, ktoré náhradné vozidlo si zapožičal u žalobcu. Za nájom žalobca vystavil faktúru, ktorú sumu nájmu si poškodený uplatnil ako náhradu u žalovaného. Poškodený svoju pohľadávku na základe Zmluvy o postúpení pohľadávky postúpil žalobcovi. Na základe vykonaného dokazovania, ktoré súd uviedol v bode 10. odôvodnenia, súd konštatoval skutkový stav v bode 11. odôvodnenia, keď uviedol, že dňa XX.XX.XXXX vznikla škodová udalosť - poškodenie motorového vozidla D. XXXX, ktorého vlastníkom a držiteľom v čase škodovej udalosti bol O. N., ktorý nechal poškodené vozidlo opraviť v spoločnosti P. Q., A.. Vlastník motorového vozidla dňa 10.06.2021 uzatvoril so žalobcom zmluvu o prenájme vozidla a na základe tejto zmluvy užíval náhradné vozidlo v období od 10.06.2021 do 19.07.2021. Žalobca za prenájom náhradného vozidla vystavil faktúru na sumu 2.121,60 Eur spolu za 40 dní prenájmu. Na základe zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 19.07.2021 vlastníkom motorového vozidla O. N. postúpil svoju pohľadávku titulom účelne vynaložených nákladov za nutné užívanie náhradného vozidla v príčinnej súvislosti so škodou zo dňa XX.XX.XXXX na vozidle D. XXXX na žalobcu spolu s príslušenstvom pohľadávky; odplata za postúpenie pohľadávky vo výške 2.121,60 Eur zodpovedá faktúre vystavenej prenajímateľom - žalobcom postupcovi ako nájomcovi náhradného motorového vozidla, následkom čoho došlo k započítaniu vzájomných nárokov ako úhrady

za odplatu za postúpenie pohľadávky a úhradu nájomného za náhradné vozidlo, a to podpisom zmluvy o postúpení. Žalovanému bolo oznámené postúpenie pohľadávky a zároveň mu bola predložená zmluva o postúpení pohľadávok. Následkom postúpenia pohľadávky sa aktívne legitimovanou stranou v konaní ohľadom nárokov v súvislosti s nákladmi za prenájom náhradného motorového vozidla stal žalobca, ktorý vstúpil v plnom rozsahu v tejto časti do právneho postavenia poškodeného vlastníka motorového vozidla, ktoré motorové vozidlo je poistené u žalovaného. Žalobca si uplatnil u žalovaného nárok na poistné plnenie titulom zákonného poistenia zodpovednosti pri prevádzke motorových vozidiel, kde nárok na poistné predstavuje plnenie zodpovedajúce nákladom za náhradné vozidlo vo výške 2.121,60 Eur. Dňa 02.12.2021 žalovaný ukončil prešetrovanie potrebné na zistenie existencie a rozsahu jeho povinnosti poskytnúť poistné plnenie, následkom čoho žalovaný poskytol žalobcovi poistné plnenie vo výške 823,74 Eur zodpovedajúce nákladom za nájom náhradného motorového vozidla po dobu 16 dní pri dennom nájme 53,04 Eur s DPH. Žalovaný zároveň zohľadnil pri poistnom plnení zníženie technickej hodnoty vozidla vo výške 18,50 Eur a tzv. prevádzkových nákladov vo výške 6,40 Eur. Žalobca si uplatnil nárok na zaplatenie žalovanej sumy vo výške 1.297,86 Eur, ktorá suma predstavuje rozdiel medzi vyúčtovanými nákladmi za prenájom náhradného motorového vozidla, ktoré predstavovali celkovú sumu 2.121,60 Eur, a sumou poistného plnenia, ktorú sumu plnil žalovaný vo výške 823,74 Eur, keďže podľa žalobcu žalovaný neodôvodnene krátil poistné plnenie, keďže žalobca má nárok na škodu spočívajúcu v nájmomnom za celú dobu nájmu náhradného motorového vozidla, ktoré bolo v prenájme 40 dní, a poisťovňa - žalovaný zohľadnil len 16 dní a taktiež podľa žalobcu žalovaný neodôvodnene krátil poistné plnenie o sumu 18,50 Eur ako zníženie technickej hodnoty vozidla a o tzv. prevádzkové náklady vo výške 6,40 Eur.

Medzi stranami sporu nebolo sporné to, že dňa XX.XX.XXXX došlo k dopravnej nehode, pri ktorej došlo k poškodeniu motorového vozidla D. XXXX, ktorého vlastníkom a držiteľom v čase dopravnej nehody bol O. N., ktoré poškodené motorové vozidlo tohto vlastníka bolo povinne zmluvne poistené pre prípad vzniku škody v súvislosti s prevádzkou motorového vozidla u žalovaného. Žalovaný nepopieral svoju povinnosť plniť škodu v súvislosti s prevádzkou motorového vozidla čo do základu nároku s poukazom na ustanovenie § 4 ods. 2 písm. b) Zákona č. 381/2001 Z.z. o povinnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú motorovým vozidlom, avšak žalovaný ako poisťovňa, voči ktorej poškodený si môže priamo uplatniť nárok na náhradu škody spôsobenej prevádzkou motorového vozidla uvedeného v poistnej zmluve, uhradil poistné plnenie len v časti kde tvrdil, že účelné a nutné náklady, ktoré predstavujú škodu v súvislosti s prenájomom náhradného motorového vozidla, ktoré náhradné motorové vozidlo bolo prenajaté vlastníkom poškodeného motorového vozidla, predstavujú náklady v nižšej výške, ako si uplatnil žalobca, na ktorého na základe zmluvy o postúpení pohľadávok prešlo oprávnenie na poistné plnenie voči žalovanému. Medzi stranami sporu nebolo ani sporné, že došlo k postúpeniu pohľadávky medzi pôvodne poškodeným vlastníkom motorového vozidla a žalobcom v súvislosti so zaplatením nájomného za prenájom náhradného motorového vozidla za obdobie, v ktorom bolo poškodené motorové vozidlo v oprave. Na základe predloženej zmluvy o postúpení pohľadávok mal súd za preukázanú aktívnu vecnú legitimáciu žalobcu v konaní.

K dopravnej nehode došlo XX.XX.XXXX, kde vlastník poškodeného motorového vozidla uzavrel so žalobcom zmluvu o prenájme vozidla dňa 10.06.2021 na dobu do 19.07.2021 pri dennej sadzbe prenájmu 69,60 Eur. Za dobu prenájmu žalobca vyfakturoval nájomcovi za prenájom náhradného vozidla sumu 2.121,60 Eur, celkovo za 40 dní nájmu pri dennej sadzbe nájmu 44,20 Eur bez DPH. Na základe zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 19.07.2021, ktorú uzavrel žalobca s vlastníkom poškodeného motorového vozidla, došlo k postúpeniu pohľadávky s príslušenstvom v súvislosti s poistnou udalosťou zo dňa XX.XX.XXXX na vozidle D. XXXX na žalobcu, ktorá pohľadávka predstavovala nájomné za náhradné vozidlo počas celej doby prenájmu, teda na žalobcu prešlo oprávnenie vymáhať pohľadávku titulom nájomného za prenájom náhradného vozidla za 40 dní prenájmu vo výške 2.121,60 Eur.

Žalobca si uplatnil u žalovaného nárok na náhradu škody titulom poistnej udalosti v súvislosti s prevádzkou motorového vozidla, kde žalovaný oznámením dňa 03.12.2021 žalobcovi oznámil, že bolo ukončené šetrenie poistnej udalosti, kde priznaná primeraná doba zapožičania náhradného vozidla je podľa žalovaného 16 dní, v ktorej dobe je zahrnutý čas na opravu vozidla zohľadňujúci technologické postupy udávané výrobcom, čas na objednanie náhradných dielov, čas potrebný na presun vozidla medzi jednotlivými pracoviskami, ako aj čas súvisiaci s prestojmi poisťovne. Z poistného plnenia bolo odpočítané opotrebenie vozidla, ku ktorému by došlo prevádzkou poškodeného vozidla v závislosti od počtu najazdených kilometrov, a takto žalovaný plnil žalobcovi 823,74 Eur, kde z vyfakturovanej sumy 2.121,60 Eur odpočítal neprimerané náklady za náhradné vozidlo v sume 1.272,96 Eur, zmena technickej hodnoty vozidla 18,50 Eur a pevné prevádzkové náklady 6,40 Eur.

Žalobca nesúhlasil s krátením poistného plnenia, podľa jeho názoru povinnosť žalovaného plniť poistné plnenie má byť v plnom rozsahu za celú dobu prenájmu náhradného motorového vozidla. Poukázal na tú skutočnosť, že poškodený vlastník motorového vozidla nezavinil poistnú udalosť, nie je povinný po škodovej udalosti robiť šetrenie po rôznych servisoch, aby zistil, ktorý servis vykoná opravu v čo najkratšom čase, podľa svojich možností. Zároveň žalobca poukázal na to, že žalovaný nezohľadnil pri konkrétnom výpočte poistného plnenia individuálne podmienky na strane konkrétneho servisu, vychádzal len z ideálneho stavu, kde podľa jeho názoru pokiaľ vo veci bolo podané odborné vyjadrenie zo strany znaleckej organizácie, táto mala na mieste samom v konkrétnom servise zistiť konkrétne okolnosti, ktoré mali vplyv na dĺžku opravy. Naproti tomu žalovaný zotrvával na tom, že je povinný titulom poistného plnenia plniť len nutné a účelné náklady spojené s prenájomom náhradného motorového vozidla, kde vychádzal pri nutných a účelných nákladoch z primeranej dĺžky opravy poškodeného motorového vozidla vychádzajúc z technologických postupov stanovených výrobcami motorových vozidiel a z odborného vyjadrenia, ktoré vypracovala znalecká organizácia, kde podľa názoru žalovaného pri týchto výpočtoch bola zohľadnená aj dostatočná rezerva pri určení primeranej dĺžky opravy, od ktorej primeranej dĺžky opravy poškodeného motorového vozidla sa odvíjajú nutné a účelné náklady spojené s prenájomom náhradného motorového vozidla.

Medzi stranami nebolo sporné, že je daný právny základ nároku titulom plnenia žalovaného na základe ustanovenia § 4 ods. 2 písm. b) Zákona č. 381/2001 Z.z. o povinnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú motorovým vozidlom. Poistenie zodpovednosti sa vzťahuje na každého, kto zodpovedá za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla uvedeného v poistnej zmluve, kde poistený má z poistenia zodpovednosti právo, aby poisťovateľ za neho nahradil poškodenému uplatnené preukázané nároky na náhradu škody vzniknutej poškodením veci. V danom prípade škoda pre poisteného spočívala v tom, že počas doby opravy bol vlastník poškodeného motorového vozidla nútený si prenajať náhradné motorové vozidlo, keďže na základe poistnej udalosti bolo poškodené jeho motorové vozidlo, toto bolo nepojazdné a náhradné motorové vozidlo potreboval na zabezpečenie svojich osobných potrieb. Škoda teda spočívala v nájomnom, ktoré vlastník poškodeného motorového vozidla bol povinný uhradiť vlastníkovi náhradného motorového vozidla za celú dobu prenájmu. Nájom náhradného motorového vozidla trval v období 10.06.2021 do 19.07.2021, pričom k dopravnej nehode došlo XX.XX.XXXX a motorové vozidlo bolo v servise v období 10.06.2021 do 19.07.2021. Motorové vozidlo teda bolo v oprave 40 dní, takú istú dobu bolo prenajaté aj náhradné motorové vozidlo, kde na preukázanie vzniku nároku na náhradu škody v celom rozsahu 40 dní nájmu za prenájom náhradného vozidla, keďže ide o škodu, ktorú je povinná hradiť poisťovňa - žalovaný titulom povinného poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú motorovým vozidlom, je potrebné, aby boli preukázané a splnené všetky predpoklady pre vznik nároku na náhradu škody, kde podľa žalovaného žalobca nepreukázal príčinnú súvislosť medzi škodovou udalosťou a deklarovanou výškou škody za celých 40 dní prenájmu vychádzajúc z toho, že podľa názoru žalovaného deklarovaná výška škody v súvislosti s dĺžkou opravy motorového vozidla nebola zo strany žalobcu preukázaná v celom rozsahu, kde podľa jeho názoru primeraná dĺžka opravy podľa jeho šetrenia a odborného vyjadrenia predstavuje len 16 dní, od ktorej primeranej dĺžky opravy sa odvíja aj výška škody, ktorú je žalovaný povinný plniť, kde pokiaľ je primeraná dĺžka opravy kratšia ako vyfakturovaná žalobcom, ktorý vyfakturoval prenájom náhradného motorového vozidla za 40 dní, t.j. za celú dobu, pokiaľ bolo motorové vozidlo v servise, potom musí byť kratšia aj primeraná doba prenájmu, ktorá súvisí so škodou, ktorú je povinný plniť žalovaný.

V danom prípade škoda pre poisteného spočívala v tom, že počas doby opravy bol vlastník poškodeného motorového vozidla nútený si prenajať náhradné motorové vozidlo, keďže na základe poistnej udalosti bolo poškodené jeho motorové vozidlo, toto bolo nepojazdné a náhradné motorové vozidlo potreboval na zabezpečenie svojich osobných potrieb. Škoda teda spočívala v nájomnom, ktoré vlastník poškodeného motorového vozidla bol povinný uhradiť vlastníkovi náhradného motorového vozidla za celú dobu prenájmu. Nájom náhradného motorového vozidla trval v období 10. 06. 2021 do 19. 07. 2021, pričom k dopravnej nehode došlo XX. XX. XXXX a motorové vozidlo bolo v servise v období 10. 06. 2021 do 19. 07. 2021. Motorové vozidlo teda bolo v oprave 40 dní, takú istú dobu bolo prenajaté aj náhradné motorové vozidlo, kde na preukázanie vzniku nároku na náhradu škody v celom rozsahu 40 dní nájmu za prenájom náhradného vozidla, keďže ide o škodu, ktorú je povinná hradiť poisťovňa - žalovaný titulom povinného poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú motorovým vozidlom, je potrebné, aby boli preukázané a splnené všetky predpoklady pre vznik nároku na náhradu škody, kde podľa žalovaného žalobca nepreukázal príčinnú súvislosť medzi škodovou udalosťou a deklarovanou výškou škody za celých 40 dní prenájmu vychádzajúc z toho, že podľa názoru žalovaného deklarovaná výška škody v súvislosti s dĺžkou opravy motorového vozidla nebola zo strany žalobcu preukázaná v celom rozsahu, kde podľa jeho názoru primeraná dĺžka opravy podľa jeho šetrenia a odborného vyjadrenia predstavuje

len 16 dní, od ktorej primeranej dĺžky opravy sa odvíja aj výška škody, ktorú je žalovaný povinný plniť, kde pokiaľ je primeraná dĺžka opravy kratšia ako vyfakturovaná žalobcom, ktorý vyfakturoval prenájom náhradného motorového vozidla za 40 dní, t.j. za celú dobu, pokiaľ bolo motorové vozidlo v servise, potom musí byť kratšia aj primeraná doba prenájmu, ktorá súvisí so škodou, ktorú je povinný plniť žalovaný.

Podľa vyjadrenia servisu P. Q., A., ktoré predložil žalobca zo dňa 21.08.2023, vozidlo D. XXXX bolo prijaté do servisu dňa 10.06.2021, dňa 14.06.2021 bola vykonaná ohliadka na poškodenom vozidle a v tej istý deň boli objednané náhradné diely. Dňa 19.07.2021 bola vykonaná druhá ohliadka na poškodenom vozidle, pričom posledný náhradný diel dorazil 16. 07. 2021, jednalo sa o diel nápravnic, bez ktorého sa auto nedalo doskladať, vyfakturovať a odovzdať zákazníkovi. Dňa 19.07.2021 bola vystavená faktúra za opravu a zaslaná do poisťovne. Autá servis vydáva až po doručení krycieho listu od poisťovne, aby servis mal istotu, že celá suma za opravu poškodeného vozidla bude uhradená. Servis nevidí žiaden problém v dĺžke opravy vozidla, v tomto prípade išlo o absolútne hladký a rýchly priebeh opravy po doručení dielov. Z vyjadrenia teda vyplýva, že auto bolo prijaté do servisu 10. 06. 2021 a vydané vlastníčkovi po oprave 19.07.2021, išlo teda o 40 dní, kde tú istú dobu vlastník motorového vozidla mal prenajať náhradné motorové vozidlo od žalobcu. V priebehu konania žalobca ešte predložil doklad, a to prehľad o objednaní a dodaní náhradných dielov, ktorý doklad podľa žalobcu poukazuje na to, že posledný náhradný diel bol servisu doručený 16.07.2021.

Súd prvej inštancie v odôvodnení ďalej uviedol, že pôvodne o žalobcu súd rozhodol rozsudkom zo dňa 05.02.2024, kde súd žalobu žalobcu zamietol v časti uplatnených 1.272,96 eur vychádzajúc z toho, že žalobca nepreukázal účelnosť prenájmu motorového vozidla za celú dobu prenájmu. Proti zamietajúcej časti rozsudku podal odvolanie žalobca, o ktorom odvolaní rozhodol Krajský súd v Banskej Bystrici, ktorým napadnutú časť rozhodnutia prvého stupňa zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

V zmysle právneho názoru krajského súdu sa bolo potrebné vysporiadať s otázkou, či vlastník poškodeného motorového vozidla je povinný pri výbere servisu, v ktorom nechá motorové vozidlo opraviť, urobiť nejaké šetrenie za účelom zistenia, ktorý servis mu opraví motorové vozidlo rýchlejšie. Tu jednoznačne možno prijať záver, že takáto povinnosť poškodenému vlastníčkovi motorového vozidla zo žiadneho právneho predpisu nevyplýva, a preto možno uzavrieť, že vlastník poškodeného motorového vozidla po poistnej udalosti nemusí robiť žiadny výber či šetrenie pri výbere servisu, v ktorom dá svoje motorové vozidlo opraviť. V konkrétnom prípade je potrebné v tejto súvislosti zohľadniť aj to, že poškodený vlastník motorového vozidla po poistnej udalosti dal motorové vozidlo opraviť v autorizovanom servise, čo by malo byť zárukou, že motorové vozidlo v takomto autorizovanom - značkovom servise bude opravené kvalitne, účelne, čo v najkratšom čase v zmysle platných technologických postupov. V súvislosti s dĺžkou opravy poškodeného motorového vozidla, od ktorej dĺžky opravy závisí aj dĺžka prenájmu motorového vozidla, je potrebné v zmysle záveru krajského súdu vychádzať z toho, že v konkrétnom prípade neboli preukázané okolnosti, ktoré by mali za následok predĺžovanie opravy predmetného motorového vozidla, a z tohto možno jednoznačne prijať záver, že dĺžka opravy konkrétneho motorového vozidla v autorizovanom servise bola primeraná a účelná.

Súd viazaný právnym názorom krajského súdu v tom smere, že žalovaný žiadnym hodnoverným dôkazom nespochybnil vyjadrenie servisu o dĺžke opravy, v ktorej súvislosti bolo krajským súdom konštatované, že žalovaným predložené odborné vyjadrenie je len hypotetické, bez súvislosti s konkrétnou vecou, z čoho možno jednoznačne prijať záver, že predmetná dĺžka opravy v autorizovanom servise v konkrétnom prípade bola účelná, od ktorej dĺžky opravy sa odvíja aj dĺžka nájmu náhradného motorového vozidla, ktoré nájomné za prenájom náhradného vozidla predstavuje škodu pre poškodeného vlastníka motorového vozidla, za ktorú škodu zodpovedá žalovaný, ktorú zodpovednosť ako takú žalovaný v konaní nepopieral. Popieral len rozsah svojej zodpovednosti za škodu.

Pri riešení otázky dĺžky opravy a od toho sa odvíjajúcej dĺžky nájmu náhradného motorového vozidla je potrebné zohľadniť aj právny záver krajského súdu v tom smere, že žalovaný v konaní účinne nepoprel, že k dodaniu posledného náhradného dielu nápravnic došlo 16.07.2021, od ktorej skutočnosti sa potom odvíja ukončenie opravy motorového vozidla 19.07.2021, kedy došlo aj k ukončeniu nájmu náhradného motorového vozidla. Pri zohľadnení všetkých horeuvedených okolností je treba prihliadnuť aj na to, že poškodený vlastník motorového vozidla nezavinil nutnosť opravy, ani nutnosť nájmu náhradného motorového vozidla, a preto zo všetkých týchto okolností možno prijať záver, že dôvodne poškodené motorové vozidlo bolo v servise v období od 10.06.2021 do 19.07.2021, počas ktorej doby opravy trval aj nájom náhradného motorového vozidla, a preto dôvodne žalobca ako vlastník náhradného motorového vozidla za dobu nájmu vyfakturoval vlastníčkovi motorového vozidla za dobu nájmu 2.121,60 eur, z ktorej sumy žalovaný uhradil len sumu 823,74 eur, a preto žalobca, na ktorého prešlo na základe zmluvy o

postúpení právo na poistné plnenie titulom náhrady škody, má právo na zaplatenie voči žalovanému sumy 1.272,96 eur, ktorá suma predstavuje rozdiel medzi výškou škody za celú dobu nájmu a výškou poistného plnenia, ktoré uhradil žalovaný, a vzhľadom na to súd žalobe žalobcu v tomto rozsahu vyhovel. Pokiaľ ide o ďalšie nároky, ktoré si uplatňoval žalobca v žalovanej sume, išlo o sumu 18,50 eur, ktorú sumu žalovaný odpočítal z poistného plnenia pod termínom zmena technickej hodnoty vozidla a pokiaľ ide o ďalší nárok, ktorý si uplatňoval žalobca, a to sumu 6,40 eur, o ktorú sumu žalovaný krátil poistné plnenie titulom pevných prevádzkových nákladov za 640 km, o týchto dvoch nárokoch už bolo právoplatne rozhodnuté rozsudkom zo dňa 05.02.2024.

Žalovaný v konaní predložil znalecký úkon a uplatnil si náhradu trov konania vo výške 174,- eur ako nutne a účelne vynaložené náklady s procesnou obranou žalovaného v konaní. V tejto súvislosti predložil faktúru vystavenú znaleckou organizáciou na sumu 174,- eur vystavenú žalovanému so splatnosťou 09.06.2023. V danom prípade nejde o trovy konania, ale o náklady súvisiace s uplatnením pohľadávky žalovaného, ktorý nárok si uplatňuje voči žalobcovi, a keďže ide o výšku nároku v sume nižšej ako je predmetom žaloby, súd tento nárok posúdil ako prejav žalovaného s poukazom na ustanovenie § 147 ods. 2 C.s.p. ako prostriedok procesnej obrany žalovaného, kde však vzhľadom na tú skutočnosť, že žalovaný nepredložil doklad o tom, že tieto náklady súvisiace s procesnou obranou žalovaného skutočne aj vynaložil, súd v rámci konania neprihliadol na tento prostriedok procesnej obrany žalovaného, ktorý si uplatnil v rámci konania. Bolo potrebné prihliadnuť aj na to, že vzhľadom na vyhovenie žalobe žalobcu v konečnom dôsledku v plnom rozsahu tým možno konštatovať, že nárok žalovaného a jeho obrana nebola úspešná, od čoho sa odvíja aj prípadný nárok na účelne vynaložené náklady súvisiace s procesnou obranou žalovaného.

Vec právne posúdil podľa § 4 ods. 1, 2 písm. b), § 11 ods. 7, § 15 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z. z. v znení platnom v čase dopravnej nehody, podľa § 442 ods. 1, § 524 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka.

O trovách konania súd rozhodol s poukazom na ustanovenie § 255 ods. 1 C.s.p. tak, že súd priznal strane náhradu trov konania podľa úspechu vo veci, kde vzhľadom na tú skutočnosť, že žalobe žalobcu bolo vyhovené v plnom rozsahu, úspech vo veci má žalobca, ktorému súd priznal trovy konania v rozsahu 100 % do troch dní od právoplatnosti uznesenia o výške náhrady trov konania. O výške trov konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným rozhodnutím po právoplatnosti tohto rozhodnutia.

2. V zákonom stanovenej lehote proti rozsudku súdu prvej inštancie podal odvolanie žalovaný, a to v celom rozsahu uvádzajúc odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. b), f), a h) CSP. V konkrétnostiach namietol, že súd vec nesprávne právne posúdil, keď v bode 22. odôvodnenia napadnutého rozsudku dospel k záveru, že na strane poškodeného došlo k vzniku akejkoľvek škody v súvislosti s prenájomom náhradného vozidla, z odôvodnenia rozsudku sa žalovanému javí, že podľa súdu mala v danom prípade poškodenému v súvislosti s prenájomom náhradného vozidla vzniknúť škoda vo výške 2.121,60 Eur už len samotným vystavením faktúry za prenájom náhradného vozidla č. XXXXXX zo dňa 19.07.2021 (t. j. len samotným zvýšením pasív poškodeného). Skutočná škoda sa však dlhodobo interpretuje tak, že musí ísť o zmenšenie majetkového stavu poškodeného, či iné znehodnotenie existujúceho majetkového stavu poškodeného (R 55/1971, R 28/2007). Ak dlžník nezaplatil dlžnú čiastku svojmu veriteľovi, nemôže úspešne uplatniť nárok na ich náhradu z titulu zodpovednej tretej osoby za škodu, pretože mu škoda zatiaľ nevznikla. Samotná existencia pohľadávky veriteľa voči dlžníkovi ani súdne rozhodnutie o povinnosti dlžníka zaplatiť dlh totiž nie je skutočnou škodou ani ušlým ziskom. Je potrebné rozlišovať medzi nárokom na náhradu škody v súvislosti so samotným poškodením motorového vozidla a nárokom na náhradu škody v súvislosti s prenájomom náhradného vozidla. Ide o nároky rozdielnej povahy a taktiež aj okamih, kedy tieto nároky vznikajú je rozdielny. Nárok na náhradu škody v súvislosti s prenájomom náhradného vozidla sa odvodzuje od dočasnej nemožnosti poškodeného užívať počas doby opravy jeho poškodené motorové vozidlo a škoda poškodenému vzniká až momentom zaplatenia nájomného za prenájom náhradného vozidla. Na vznik škody nepostačovalo len samotné prenajatie si náhradného vozidla poškodeným a fakturovanie nájomného žalobcom ako prenajímateľom (ako to konštatoval súd v bode 22. odôvodnenia rozsudku), ale vyžadovala sa aj reálna úhrada tohto nájomného poškodeným žalobcovi ako prenajímateľovi tohto náhradného vozidla. Z jednotlivých listinných dôkazov je zrejmé, že poškodený ako nájomca faktúru za prenájom náhradného vozidla žalobcovi ako prenajímateľovi neuhradil, a teda v čase podpisu zmluvy o postúpení pohľadávky dňa 19.07.2021 tak na strane poškodeného neexistovala samotná škoda v súvislosti s prenájomom náhradného vozidla vo výške 2.121,60 Eur. Podľa žalovaného uvedenú skutočnosť možno vyvodiť už len z toho, že k zániku záväzku poškodeného ako nájomcu na úhradu nájomného voči žalobcovi ako prenajímateľovi malo dôjsť až vzájomným započítaním pohľadávok podľa bodu 5. Zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 19.07.2021. Z tohto je teda zrejmé, že poškodený (O. N.) ako nájomca pred podpisom zmluvy o postúpení pohľadávky

zo dňa 19.07.2021 faktúru za prenájom náhradného vozidla žalobcovi ako prenajímateľovi riadne nezaplatil, a teda poškodený pred uzatvorením zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 19.07.2021 nemohol úspešne uplatňovať z titulu zodpovednosti tretej osoby nárok na náhradu škody v súvislosti s prenájomom náhradného vozidla vo výške 2.121,60 Eur. Poškodený (O. N.) tak fakticky pred uzatvorením zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 19.07.2021 má len voči žalobcovi nesplnený záväzok na úhradu nájomného za prenájom náhradného vozidla z titulu nájomného záväzkového vzťahu existujúceho medzi nimi. Poukázal na bod 33. odôvodnenia rozsudku, kde súd konštatoval, že v súvislosti s náhradou za vypracovanie odborného vyjadrenia, ktorú si žalovaný v rámci konania uplatnil, žalovaný nepreukázal, že náklady na vypracovanie znaleckého vyjadrenia vo výške 174,- Eur boli žalovaným aj skutočne vynaložené. Rovnaká je však situácia v prípade prenájmu náhradného vozidla, kde sa jedná o nevyhnutne a účelne vynaložené náklady v súvislosti s prenájomom náhradného vozidla. Žalovanému nie je zrejmé, prečo súd v zásade skutkovo a právne podobnú situáciu posudzoval odlišne, keď v súvislosti s prenájomom náhradného vozidla mal za to, že na vznik škody tu stačilo len samotné vystavenie faktúry za prenájom žalobcom ako prenajímateľom náhradného vozidla poškodenému, no v súvislosti s nákladmi za vypracovanie odborného vyjadrenia uplatnenými žalovaným mal súd za to, že žalovanému na úspešné uplatnenie tohto nákladu vo výške 174,- Eur nestačilo len samotné doloženie faktúry, ale vyžadovalo sa, aby žalovaný súdu aj nepreukázal, že z jeho strany aj došlo k reálnemu vynaložením výdavkov. Žalovaný mal za to, že súd pri právnom posúdení otázky vzniku škody v súvislosti s prenájomom náhradného vozidla neodôvodneným a svojvoľným spôsobom sa odchýlil od dlhodobo ustáleného výkladu pojmu skutočná škoda. Podľa žalovaného súd otázku vzniku samotnej škody v súvislosti s prenájomom náhradného vozidla v rozpore s platnou právnou úpravou nesprávne právne posúdil ako aj na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam. Súd dospel k nesprávnej závere o danosti aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v tomto konaní, pričom súd vecnú legitímáciu sporových strán skúma ex offa, aj keď ju žiadna zo strán nenamietne.

Ďalej vo vzťahu k posúdeniu primeranej a nevyhnutnej doby opravy poškodeného vozidla uviedol, že uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 15.10.2024 č. k. 14Co/34/2024-204, ktorým odvolací súd zrušil rozsudok súdu zo dňa 05.02.2024 č. k. 9Cn/1/2023-139, a to vo vzťahu k výroku II. a výroku III., považuje za nespravodlivé a arbitrárne, pričom v ďalšej časti odvolania namietal závery odvolacieho súdu uvedené v jeho uznesení, pričom uznesenie odvolacieho súdu vo svetle, ktorého súd prvej inštancie rozsudkom zo dňa 20.01.2025 č. k. 9Cn/1/2023-230 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi istinu vo výške 1.272,96 Eur považuje v celom rozsahu za arbitrárne a nesprávne. Má za to, že odvolací súd jeho uznesením hrubým spôsobom porušil právo žalovaného na spravodlivé súdne konanie, pričom odvolaním sa domáha nápravy. Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že žaloba žalobcu sa v časti istiny 1.272,96 Eur zamietá a žalovaný má nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

3. Žalobca v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalovaného uviedol, že rozsudok súdu prvej inštancie považuje za vecne správny, zákonný a dostatočne odôvodnený. Tvrdenia žalovaného, že rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia považuje za neopodstatnené, právne posúdenie a odôvodnenie rozsudku prvostupňového súdu v otázke vzniku škody poškodeného v dôsledku prenájmu náhradného motorového vozidla považuje za zrozumiteľné a správne. Pokiaľ žalovaný v odvolaní uviedol, že sa mu javí, že podľa súdu mala v danom prípade vzniknúť poškodenému škoda už samotným vystavením faktúry za nájom náhradného vozidla, súd nikde v odôvodnení rozhodnutia neuviedol, že poškodenému mala vzniknúť škoda už samotným vystavením faktúry za nájom náhradného vozidla, súd jasne uviedol, že škoda spočívala v úhrade nájomného žalobcovi. Pokiaľ žalovaný spochybňuje, že v prejednávanej veci došlo ku vzniku skutočnej škody, s takýmto vyjadrením sa nemožno stotožniť, nakoľko započítaním došlo k zmene majetkových pomerov na strane poškodeného v podobe straty jeho pohľadávky na poistné plnenie voči žalovanému, a teda ku vzniku škody v rozsahu zodpovedajúcom postupovanej pohľadávky na poistné plnenie. Pokiaľ žalovaný poukázal na to, že je potrebné rozlišovať medzi nárokom na náhradu škody v súvislosti so samotným poškodením motorového vozidla a nárokom na náhradu škody v súvislosti s prenájomom náhradného vozidla, keď nárok na náhradu škody podľa žalovaného vzniká až momentom zaplatenia nájomného za náhradné vozidlo, pričom žalovaný v tejto súvislosti nesprávne uvádza, že z jednotlivých listinných dôkazov má byť zrejmé, že poškodený ako nájomca faktúru za prenájom náhradného vozidla žalobcovi ako prenajímateľovi nikdy riadne neuhradil, s ktorými tvrdeniami žalovaného ako aj s ďalšou argumentáciou žalovaného sa nestotožňuje, poukázal na bohatú judikatúru okresných či krajských súdov, ktoré jednoznačne dospievajú k záverom, že započítanie pohľadávok sa považuje za legálny spôsob zániku pohľadávky, ktorý nahrádza plnenie. K úhrade nájomného poškodeným voči žalobcovi došlo formou započítania, čo

predstavuje jeden zo spôsobov zániku záväzku, resp. jeden zo spôsobov úhrady peňažnej pohľadávky. Takýmto spôsobom bol preukázaný vznik a existencia škody na strane poškodeného subjektu, keď zo zmluvy o postúpení pohľadávky vyplýva, že sa vzájomné nároky žalobcu a poškodeného, a to nárok poškodeného na odplatu za postúpenie pohľadávky a nárok žalobcu na úhradu nájomného za náhradné vozidlo navzájom započítavajú. Takýmto započítaním došlo k zmene majetkových pomerov na strane poškodeného v podobe straty jeho pohľadávky na poistné plnenie voči žalovanému, a teda ku vzniku škody v rozsahu zodpovedajúcom postupovanej pohľadávke na poistné plnenie. Žalovaný opätovne v rozpore so znením rozhodnutia uvádza, že podľa odôvodnenia rozhodnutia mala poškodenému vzniknúť škoda už len samotným vystavením faktúry, v súvislosti s čím poukazuje na to, že súd v bode 33. odôvodnenia rozsudku konštatoval, že v súvislosti s náhradou za vypracovanie odborného vyjadrenia, ktorú si žalovaný v rámci konania uplatnil, žalovaný nepreukázal, že náklady na vypracovanie tohto znaleckého vyjadrenia vo výške 174,- Eur bolo žalovaným aj skutočne vynaložené. Pokiaľ žalovaný poukazoval na to, že sa jedná o rovnakú situáciu v prípade prenájmu náhradného vozidla, žalobca uviedol, že súd v odôvodnení rozhodnutia nekonštatoval, že poškodenému mala vzniknúť škoda už len tým, že žalobca mu vystavil faktúru za nájom náhradného vozidla, zároveň poukázal na to, že sa jedná o úplne odlišnú skutkovú a právnu situáciu, keďže žalobca aj listinnými dôkazmi preukázal, že poškodenému vznikla škoda uhradením faktúry za nájom náhradného vozidla - k úhrade nájomného voči žalobcovi došlo formou započítania. Nemožno sa preto stotožniť s názorom žalovaného, že by sa súd neodôvodneným a svojvoľným spôsobom odchyľil od dlhodobo ustáleného výkladu pojmu skutočná škoda. Nárok uplatňovaný žalobcom - teda škoda vyplývajúca z prenájmu náhradného vozidla reálne vznikla. V čase podania žaloby sa uplatňovala škoda už nastalá - vzniklá. Pokiaľ aj postúpená pohľadávka mala charakter budúcej pohľadávky, jej vznik bol viazaný na ďalšie právne úkony, ktoré sú obsahom danej zmluvy, a to odplatosť postúpenia a vzájomné započítanie pohľadávok. Avšak uzavretím predmetnej zmluvy v dôsledku započítania došlo k vzniku škody. Identifikovaná pohľadávka bola existujúca vyjadrená určito a bez pochybností bola identifikovateľná. Argumentáciu žalovaného je možné považovať za novoty v odvolacom konaní, na ktoré neboli splnené zákonom ustanovené podmienky, nakoľko žalovaný doposiaľ uvedenú argumentáciu pred súdom prvého stupňa nijakým spôsobom neprezentoval. Žalobca ďalej poukázal na to, že v ďalšej časti odvolania (III.) žalovaný v zásade spochybňuje len správnosť záverov rozhodnutia odvolacieho súdu - Krajského súdu v Banskej Bystrici v rozhodnutí sp. zn. 14Co/34/2024 zo dňa 15.10.2024, pričom nijakým spôsobom neuvádza konkrétne dôvody, pre ktoré považuje napádané rozhodnutie súdu prvého stupňa za nesprávne. Pokiaľ žalovaný má za to, že závery odvolacieho súdu uvedené v jeho uznesení, na základe ktorých odvolací súd zrušil pôvodný výrok súdu o zamietnutí žaloby v časti istiny 1.272,96 Eur sú arbitrálne a v rozpore so zásadami spravodlivého súdneho konania, s takýmto tvrdením sa nestotožňuje, krajský súd riadne a vyčerpávajúco zdôvodnil svoje rozhodnutie. Je z neho zrejmé aké myšlienkové postupy viedli odvolací súd ku konkrétnemu rozhodnutiu, a preto nie je možné konštatovať, že by bolo rozhodnutie odvolacieho súdu arbitrálne alebo v rozpore so zásadami spravodlivého súdneho konania. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správny a priznal žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

4. Žalovaný v písomnom vyjadrení k vyjadreniu žalobcu uviedol, že pokiaľ žalobca v jeho vyjadrení uvádza, že argumentáciu žalovaného týkajúcu sa nesprávneho právneho posúdenia aktívnej vecnej legitímácie žalobcu zo strany súdu možno považovať za novotu v odvolacom konaní, na ktorú neboli splnené zákonné podmienky, poukázal na nález Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 266/2014 v tom smere, že Ústavný súd uviedol, že posúdenie existencie vecnej legitímácie v súdnom konaní zo strany všeobecných súdov je kardinálnou otázkou, k zodpovedaniu ktorej sú všeobecné súdy zaviazané ex offio aj v prípade pokiaľ žiadna zo sporových strán vecnú legitímáciu (aktívnu, či pasívnu) nenamietne. Žalovaný má preto právo namietat' proti správnosti posúdenia aktívnej vecnej legitímácie žalobcu zo strany súdu prvej inštancie a uvádzať v rámci odvolacieho konania argumentáciu prečo posúdenie aktívnej vecnej legitímácie žalobcu zo strany súdu prvej inštancie nemožno považovať za správne. V ďalšej časti vyjadrenia dotrval na tvrdeniach uvedených v podanom odvolaní. Uviedol, že právny úkon započítania nemožno vo všeobecnosti považovať za nejaký iný spôsob alebo za nejakú inú formu splnenia dlhu, ale ide o spôsob zániku nesplneného záväzku, pri ktorom naopak dvojité plnenie odpadá (povinnosť plniť zaniká), a preto právnu úpravu splnenia dlhu (záväzku) nemožno analogicky použiť na započítanie pohľadávok, pričom poukázal na rozhodnutie NS SR 4MCdo/14/2011 a 4Obdo/30/2022, v ktorom najvyšší súd rozlíšil medzi spôsobom zániku záväzku započítaním a spôsobom zániku záväzku splnením. Podľa tvrdení žalobcu mala byť v danom prípade právnym dôvodom vzniku pohľadávky poškodeného voči žalovanému až samotná zmluva o postúpení pohľadávky zo dňa 19.07.2021, pričom

postúpenie pohľadávky je vo všeobecnosti spojené s prevodom subjektívneho práva veriteľa na plnenie, ktoré vyplýva už z existujúceho záväzkového vzťahu. Žalovaný má za to, že akákoľvek zmluva o postúpení pohľadávky nemôže byť nikdy originálnym právnym dôvodom vzniku pohľadávky, ktorá s ňou má byť poskytovaná. Žalobca podľa názoru žalovaného nesprávne zamieňa postúpenie pohľadávky s akousi univerzálnou sukcesiou, na základe ktorej by mal žalobca vstúpiť do všetkých práv a povinností poškodeného. Zotrváva na stanovisku uvedenom v odvolaní, že Zmluvu o postúpení pohľadávky zo dňa 19.07.2021 považuje žalovaný za absolútne neplatný právny úkon, ktorý nikdy nemohol vyvolať žiadne právne účinky. Pokiaľ žalobca vo vyjadrení uvádza, že žalovaný v odvolaní len spochybňuje správnosť záverov Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 15.10.2024 sp. zn. 14Co/34/2024, pričom nijakým spôsobom neuvádza konkrétne dôvody, pre ktoré považuje napádané rozhodnutie súdu prvého stupňa za nesprávne, pripomenul, že súd prvej inštancie bol pri opätovnom posudzovaní nároku viazaný právnym názorom odvolacieho súdu, preto žalovaný v rámci odvolania musel uviesť, v čom považuje právne závery odvolacieho súdu, na základe ktorých súd následne vec opätovne posúdil za nesprávne. Zotrval na podanom odvolaní.

5. Žalobca v písomnom vyjadrení k vyjadreniu žalovaného uviedol, že žalobca všetky relevantné podklady predložil. V ďalšom je jeho vyjadrenie v zásade obsahovo zhodné s vyjadrením žalobcu k podanému odvolaniu žalovaného. V súvislosti s námietkou žalovaného ohľadom toho, že zmluva o postúpení pohľadávky má byť absolútne neplatný právny úkon, poukázal na záver Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 19Co/45/2024, kde súd dospel k záveru, že „podmienkou“ platnosti zmluvy je, aby išlo o existujúcu, určitú a identifikovanú pohľadávku (uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 165/2017), pričom ďalej uviedol, že v posudzovanej veci uzavretou zmluvou o postúpení pohľadávky došlo jednak k odplatnému postúpeniu pohľadávky a súčasne k započítaniu vyúčtovaného nájomného za náhradné vozidlo s odplatom za postúpenie pohľadávky, teda k vyporiadaniu záväzkov medzi poškodeným ako nájomcom a žalobcom ako prenajímateľom, čo zákon nevylučuje. Žalobca tak platne nadobudol postúpenú pohľadávku poškodeného, postúpením pohľadávky vstúpil do práv a povinností poškodeného, čím je v konaní daná jeho aktívna legitímácia.

6. V dôsledku odvolania podaného žalovaným proti rozsudku súdu prvej inštancie krajský súd ako súd odvolací (§ 34 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku, ďalej len „CSP“), vec preskúmal v medziach daných ustanovením § 379 a § 380 CSP a bez nariadenia pojednávania v súlade s ustanovením § 385 ods. 1 CSP a contrario rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu postupom podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP ako vecne správny potvrdil.

7. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

8. Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

9. Na základe podaného odvolania žalovaného voči rozsudku súdu prvej inštancie tak v rozsahu podaného odvolania podľa § 379 CSP a dôvodov podaného odvolania podľa § 380 CSP po preskúmaní rozsudku súdu prvej inštancie ako aj konania, ktoré mu predchádzalo, odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie vo veci na základe vykonaného dokazovania v odôvodnení rozhodnutia skonštatoval skutkový stav veci správne, so skutkovými závermi súdu prvej inštancie sa odvolací súd stotožňuje a v zmysle § 383 CSP je viazaný skutkovým stavom tak ako ho zistil súd prvej inštancie. Súd prvej inštancie dôkazy vykonané v konaní vyhodnotil v súlade s ustanovením § 191 ods. 1 CSP, rozhodnutie odôvodnil v súlade s ustanovením § 220 ods. 2 CSP, pričom odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie má všetky náležitosti v zmysle § 220 ods. 2 CSP. Z odôvodnenia rozhodnutia je zrejme ako súd vec právne posúdil, pričom súd prvej inštancie právne posúdenie veci v odôvodnení rozhodnutia v náležitom rozsahu aj zdôvodnil. Odvolací súd uvádza, že žalovaný ako odvolateľ v podanom odvolaní neuviedol žiadne nové relevantné skutočnosti, ktoré by boli spôsobilé vyvolať zmenu, či zrušenie rozhodnutia súdu prvej inštancie, nežiadal ani doplniť dokazovanie za podmienok ustanovených v § 384 ods. 2 a 3 CSP o ďalšie nové relevantné skutočnosti, ktoré by nemohli byť bez jeho viny prezentované v prvoinštančnom konaní. Odvolací súd preto pri rozhodovaní o veci vychádzal zo súdom prvej inštancie zisteného skutkového stavu, pričom v súdnej veci neboli naplnené procesné predpoklady dopĺňovať dokazovanie, nariaďovať odvolacie pojednávanie zo strany odvolacieho súdu (§ 383, § 384 ods. 1, 2 a 3 v spojení s ustanovením

§ 366 CSP). S prihliadnutím na rozsah odvolania žalovaného a odvolacie dôvody uvedené v podanom odvolaní odvolací súd konštatuje, že na základe preskúmania veci dospel k záveru, že podané odvolanie žalovaného dôvodné nie je, nemožno mu vyhovieť. Odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie považuje v celom rozsahu za vecne správne. Po preskúmaní veci nezistil odvolací súd žiadne vady konania v konaní pred súdom prvej inštancie, ktoré by sa týkali procesných podmienok.

10. Čo sa týka preskúmania veci samej odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie z hľadiska posúdenia opodstatnenosti žaloby žalobcu dospel k správnym skutkovým a právnym záverom a rozsudok súdu prvej inštancie je vecne právny. Skutkové zistenia súdu prvej inštancie nie sú založené na chybnom hodnotení dôkazov a súd prvej inštancie vo veci vykonal aj správne právne posúdenie. Odvolací súd sa v zmysle § 387 ods. 1 a 2 VSP v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku a konštatuje správnosť vyššie uvedených dôvodov.

11. S poukazom na ustanovenie § 387 ods. 2 CSP odvolací súd považuje napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie za vecne správny, ako vo výrokovvej časti, tak aj v časti odôvodnenia. Zároveň v podrobnostiach odkazuje na odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie; nad rámec uvedeného k najzásadnejšej odvolacej námietke žalovaného, ktorý v odvolaní (v poradí druhé odvolanie žalovaného) nenamietal aktívnu legitímáciu žalobcu, odvolací súd uvádza, že preskúmaním veci dospel k záveru, že táto odvolacia námietka žalobcu dôvodná nie je. Z odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie konkrétne časť bodu 31. odôvodnenia je nepochybne zrejmé, že súd prvej inštancie posudzoval aj otázku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu na podanie predmetnej žaloby, keď uviedol: „Pri zohľadnení všetkých hore uvedených okolností treba prihliadnúť aj na to, že poškodený vlastník motorového vozidla nezavinil nutnosť opravy ani nutnosť nájmu náhradného motorového vozidla, a preto zo všetkých týchto okolností možno prijať záver, že dôvodne poškodené motorové vozidlo bolo v servise v období od 10.06.2021 do 19.07.2021, počas ktorej doby opravy trval aj nájom náhradného motorového vozidla, a preto dôvodne žalobca ako vlastník daného motorového vozidla za dobu nájmu vyfakturoval vlastníkovi motorového vozidla za dobu nájmu 2.121,60,- Eur, z ktorej sumy žalovaný uhradil len sumu 823,74 Eur, a preto žalobca, na ktorého prešlo na základe zmluvy o postúpení právo na poistné plnenie titulom náhrady škody, má právo na zaplatenie voči žalovanému sumy 1.272,96 Eur, ktorá suma predstavuje rozdiel medzi výškou škody za celú dobu nájmu a výškou poistného plnenia, ktoré uhradil žalovaný a vzhľadom na to súd žalobe v tomto rozsahu vyhovel“. K podstate námietky žalovaného pokiaľ namietal, že nárok na náhradu škody v súvislosti s prenájomom náhradného vozidla vzniká až momentom zaplatenia nájomného za prenájom náhradného vozidla, pričom poškodený (O. N.) fakticky pred uzavretím zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 19.07.2021 mal len voči žalobcovi nesplnený záväzok na úhradu nájomného za prenájom náhradného vozidla z titulu nájomného záväzkového vzťahu existujúceho medzi nimi, pričom v čase podpisu zmluvy o postúpení pohľadávky škoda nebola reálna, ale hypotetická s možnosťou jej vzniku v budúcnosti, pričom podľa žalovaného, pohľadávka poškodeného voči žalobcovi na odplatu za postúpenie vo výške 2.121,60 Eur podľa bodu IV. Zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 19.07.2021 nebola ani započítateľná, odvolací súd uvádza, že vzájomné započítanie pohľadávok, ako to vyplýva zo zmluvy z bodu V. Zmluvy o postúpení pohľadávok uzatvorenej dňa 19.07.2021 medzi žalobcom a poškodeným (O. N.), je jedným zo spôsobov zániku pohľadávky, ktorý nahrádza plnenie, keď k úhrade nájomného za prenájom náhradného motorového vozidla, ktoré vozidlo si poškodený prenajal u žalobcu, došlo poškodeným voči žalobcovi formou započítania, čím došlo aj k zániku nároku žalobcu voči poškodenému (O. N.), v dôsledku čoho pohľadávka poškodeného na poistné plnenie z titulu vynaložených nákladov za prenájom náhradného motorového vozidla počas opravy motorového vozidla poškodeného prešla na žalobcu, ktorý bol aktívne legitimovaný na uplatnenie tohto nároku žalobou na súde z dôvodu, že žalovaný mu poistné plnenie uhradil iba čiastočne a neposkytol poistné plnenie v celom rozsahu z titulu nákladov vzniknutých za prenájom náhradného motorového vozidla za celú dobu, po ktorú poškodený nemohol užívať svoje motorové vozidlo v dôsledku poistnej udalosti, ním nezavinenej, po ktorú dobu zároveň poistený používal náhradné motorové vozidlo, vo vzťahu k čomu mu vznikol záväzok na úhradu nájomného za náhradné vozidlo. Zo zmluvy o postúpení pohľadávky nepochybne vyplýva, že vzájomné nároky žalobcu ako prenajímateľa náhradného motorového vozidla, ktorý mal voči poškodenému nárok na úhradu nájomného a nárok poškodeného na odplatu za postúpenie pohľadávky, boli navzájom započítané, pričom započítaním došlo k zmene majetkových pomerov na strane poškodeného, keď tento už nemal nárok na poistné plnenie z titulu úhrady nájomného za náhradné vozidlo voči žalovanému, čím došlo aj k vzniku škody v rozsahu, ktorý zodpovedá postupovanej pohľadávke na poistné plnenie. Pokiaľ poškodený záväzok na úhradu nájomného za náhradné vozidlo priamo nesplnil, teda neuhradil finančnú čiastku uvedenú vo faktúre

žalobcu č. XXXXXX, ale vo vzťahu k tomuto záväzku uplatnil započítanie, čím došlo k zániku dlhu poškodeného voči žalobcovi, nemá to vplyv na vznik pohľadávky z titulu náhrady škody, keďže tento nárok prešiel na žalobcu na základe zmluvy o postúpení pohľadávok uzatvorenej medzi žalobcom a poškodeným (zmluva zo dňa 19.07.2021). Pokiaľ žalovaný v podanom odvolaní poukazoval na rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 4Mcdo 23/2028 vo vzťahu k pojmu skutočná škoda, odvolací súd uvádza, že uznesenie najvyššieho súdu v tejto veci nie je možné aplikovať, berúc do úvahy iný skutkový stav a uplatňovaný nárok, keď predmetom uvádzaného konania bola predovšetkým interpretácia pojmu ušlý zisk a určenie výšky priznanej náhrady škody, do ktorej bola zahrnutá aj budúca škoda, a to aj za budúce obdobie presahujúce dobu rozhodovania súdu vo veci, keď najvyšší súd ustálil názor (okrem iného), že jedným zo základných predpokladov zodpovednosti za škodu je vznik škody, pričom je nevyhnutné, aby tento predpoklad bol splnený najneskôr v dobe, kedy súd o nároku na náhrady škody rozhoduje. V súdnej veci však nárok, ktorý žalobca uplatnil v žalobe, škoda vyplývajúca z prenájmu náhradného vozidla vznikla, táto existovala už v čase podania žaloby a aj v čase rozhodovania súdu, berúc do úvahy okolnosť, že započítanie je jednou z foriem plnenia dlhu. V tomto smere odvolací súd uvádza, že pokiaľ žalovaný v priebehu odvolacieho konania poukazoval aj na iné rozhodnutia najvyššieho súdu, konkrétne sp. zn. 5Obdo/84/2020, 5Obdo 93/2008, 4Obdo 30/2022, odvolací súd uvádza, že predmetom konaní v uvedených vo veciach bolo určenie odporovateľnosti právnych úkonov v rámci konkurzného konania, pričom v tomto smere odvolací súd poukazuje práve na názor Najvyššieho súdu SR v konaní sp. zn. 5Obdo/84/2020, ktorý je použiteľný aj v súdnej veci, keď najvyšší súd dospel k názoru, že „...aj keď právny úkon započítania predstavuje ekvivalentný úkon (vzájomné pohľadávky zanikajú v rozsahu v akom sa kryjú), to však neznamená, že by na takýto právny úkon súd (ako v posudzovanej veci) mal nazerať iba ako na úkon, v dôsledku ktorého došlo k zmene štruktúry aktív a pasív, ale aj ako na úkon, v dôsledku ktorého došlo k zhoršeniu vymáhateľnosti pohľadávky veriteľov (dlžníkov majetok sa znížil o započítanú pohľadávku). Inak povedané, v dôsledku vzájomného započítania pohľadávky dlžníka a veriteľa nedošlo k transformácii majetku (napr. pohľadávka sa zmení na peňažné prostriedky), došlo iba k zníženiu majetku za súčasného zníženia záväzkov.“ Odvolací súd teda uzatvára, že aj najvyšší súd dospel k názoru, že započítaním pohľadávok dochádza k zníženiu majetku, konkrétne v tejto veci k zníženiu majetku poškodeného, ktorý svoju pohľadávku postúpil na základe zmluvy o postúpení pohľadávok, v ktorej bolo realizované aj započítanie vzájomných pohľadávok medzi poškodeným a žalobcom, teda došlo k vzniku škody a poškodený nebol žiadnym spôsobom obmedzený, aby takúto pohľadávku postúpil na žalobcu, ktorý je preto vo veci aktívne legitimovanou stranou sporu na strane žalobcu. Odvolací súd teda uzatvára, že námietka žalovaného podaná v odvolaní, ktorou namietal aktívnu legitimáciu žalobcu dôvodná nie je.

Pokiaľ žalovaný v podanom odvolaní v ďalšej časti odvolania (bod III.), čo sa týka merita veci, t.j. posúdenia primeranej a nevyhnutnej doby opravy poškodeného vozidla a od toho sa odvíjajúcej nevyhnutnej doby prenájmu náhradného vozidla, odvolací súd preskúmaním tejto časti odvolania uvádza, že žalovaný v podanej časti odvolania žiadnym spôsobom neuvádza odvolacie dôvody vo vzťahu k rozsudku súdu prvej inštancie č. k. 9Nc 1/2023 zo dňa 20.01.2025, ale uvádza námietky vo vzťahu k uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 14Co/34/2024 - 204 zo dňa 15.10.2024, ktorým uznesením odvolací súd zrušil rozsudok súdu prvej inštancie č. k. 9Cn/1/2023 - 139 zo dňa 05.02.2024. Je potrebné prisvedčiť tvrdeniu žalobcu v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalovaného, že žalovaný v tejto časti odvolania (III.) nijakým spôsobom neuvádza konkrétne dôvody, pre ktoré považuje napádané rozhodnutie súdu prvého stupňa za nesprávne. Keďže odvolací súd je v zmysle § 380 ods. 1 CSP viazaný odvolacími dôvodmi a žalovaný v podanom odvolaní v časti III. neuvádzal žiadne konkrétne odvolacie dôvody vo vzťahu k rozsudku súdu prvej inštancie (uvádzal svoje výhrady vo vzťahu k uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým odvolací súd zrušil prvý rozsudok súdu prvej inštancie), nemohol odvolací súd posúdiť odvolacie námietky uvedené v časti III. odvolania, keďže tieto nie sú odvolacími dôvodmi vo vzťahu k rozsudku súdu prvej inštancie, ktorý bol napadnutý odvolaním žalovaného. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že nemôže preskúmať vlastné rozhodnutie a závery v ňom uvedené - konkrétne uznesenie č. k. 14Co/34/2024-204 zo dňa 15.10.2024. Zároveň odvolací súd uvádza, že v písomnom vyhotovení rozhodnutia odvolacieho súdu boli strany sporu riadne poučené o možnosti podať dovolanie, pričom z obsahu spisu nevyplýva, že by žalovaný proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktoré vo svojom odvolaní napáda, podal dovolanie. Povinnosť odvolateľa uviesť konkrétne odvolacie dôvody vo vzťahu k rozsudku súdu prvej inštancie, ktorý odvolaním napáda, nemožno nahrádzať odôvodnením, že pri posudzovaní dôvodnosti nároku uplatneného žalobcom je súd prvej inštancie viazaný právnym názorom odvolacieho súdu za situácie, že v podanom odvolaní žalovaný, a to konkrétne v časti III. uvádza výhrady vo vzťahu k uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bol v poradí prvý rozsudok súdu prvej inštancie zrušený. Z týchto dôvodov preto odvolací súd nemohol

podrobiť ani odvolaciemu prieskumu konkrétne výhrady odvolateľa uvedeného v časti III. odvolania, keďže žalovaný v podanom odvolaní v tejto časti žiadnym spôsobom neuvádzal odvolacie dôvody vo vzťahu k rozsudku súdu prvej inštancie, ktorý je predmetom odvolacieho konania.

S poukazom na vyššie uvedené, odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v meritórnom výroku I., ktorým uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 1.272,96 Eur do troch dní odo dňa právoplatnosti rozsudku, potvrdil postupom podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP z dôvodu vecnej správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie.

12. Ako závislý výrok preskúmal odvolací súd aj výrok o trovách konania (výrok II.), ktorým súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť nahradiť žalobcovi trovy konania v rozsahu 100 %. Vzhľadom k tomu, že žalobca bol v konaní v celom rozsahu úspešný, neúspešnou stranou sporu bol žalovaný, súd prvej inštancie správne aplikujúc ustanovenie § 255 ods. 1 CSP priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania s uložením povinnosti žalovanému nahradiť trovy konania v rozsahu 100 %.

13. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol v zmysle § 396 ods. 1, § 262 ods. 1, § 255 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní, ktoré inicioval žalovaný, bol úspešnou stranou sporu žalobca. Žalovaný nebol úspešný ani sčasti, preto procesný úspech v rozsahu 100 % je potrebné priznať žalobcovi. Odvolací súd preto rozhodol o trovách odvolacieho konania tak, že uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %, pričom o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí samostatným uznesením v súlade s ustanovením § 262 ods. 2 CSP.

14. Rozhodnutie senátu krajského súdu bolo prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/ CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/.

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolať musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b/ dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).